

KRISTOFFER JENSEN gik direkte ud af 7. klasse og ud på arbejdsmarkedet. Han elskede fornemmelsen af at tjene sine egne penge og er god til at knokle på.

Hans store fritidsinteresse er jagt. Som søn af en ivrig jæger var han „miljøska-det“ fra de tidlige barneår, og meget af lønnen blev brugt til at købe våben. På et tidspunkt var han oppe på at eje 16 våben – nu har han „kun“ seks.

En af disse er en solid jagtriffel kaliber 458, og den skulle være hans følgesvend på hans debuttur til Afrika.

– Jeg har altid været fascineret af Afrika og havde en seks år gammel drøm om, at jeg ville prøve at skyde en bøffel, fortæller Kristoffer. – Der var ingen af mine kammerater, som ville være med til at bruge så mange penge til jagt – de ville hellere købe en bil.

Heller ikke faderen, Jens Jensen, havde et større beløb, som der stod safari på, så Kristoffer tog af sted alene – 19 år gammel.

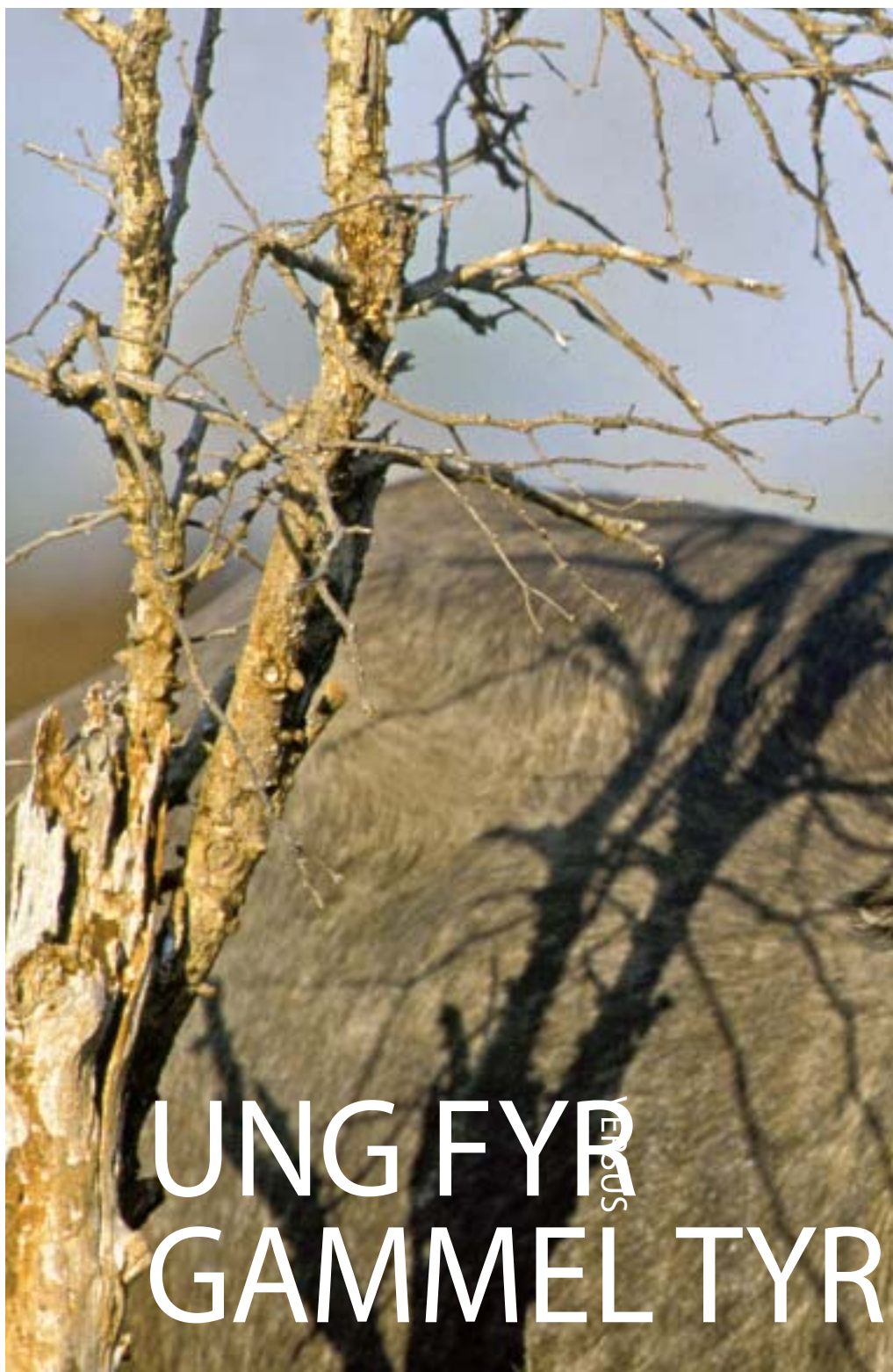
Målet var Zimbabwe. Det urohægede land står ellers ikke øverst på ret mange jægers ønskeliste, men Kristoffer havde ét ufravigeligt krav til sin tur, som Zimbabwe kunne opfylde.

– Jeg ønskede ikke at se skyggen af et hegn. Jeg ved, at store dele af de andre lande er hegnede, og uanset hvor stort et hegn er, så vil jeg ikke betale for jagt sådan et sted, lyder det med eftertryk fra den unge nordjyde.

Jagten foregik over syv dage i november 2006. Det var med et stort smil, at Kristoffer trådte ud af flyvemaskinen og satte sine fødder på det afrikanske kontinent. Måske ligger glæden ved Afrika i hans gener; langt ude er han i familie med Karen Blixen.

Kristoffer rystede hånd med Steve, den professionelle jæger, som skulle være hans følgesvend de næste dage. Steve havde været i bushen uafbrudt i seks måneder, og Kristoffer var hans sidste klient, inden han skulle på en velfortjent ferie. Hen over Steves venstre tinding var et friskt ar fra en riffelkugle. En af sæsonens første klienter, en amerikaner, havde været tæt på at dræbe ham med et vådeskud. Steve havde flere gange måttet indskærpe over for amerikaneren, at han skulle af-

19 år gammel tog Kristoffer Jensen på jagt i Afrika. Alene. På sin første safari. Og efter en stor kafferbøffeltyr!

lade sin riffel, inden de satte sig i bilen. Amerikaneren stod og fumlede med sit våben, da skuddet gik. Kuglen strejfede Steves tinding, ramte bilen med et brag,

og sendte metalsplinter ind i brystkassen på Dixon, en af de sorte trekkere. De slap begge med livet i behold.

Ud over Steve og Dixon havde Kristoffer

følgeskab af to andre trekkere, Moses og Mike. De fire mænd blev ledsaget af en bevæbnet parkbetjent, som slæbte rundt på en AK 47. Det var til stor irritation for ►

Image copyright www.nigeldennis.com

► Kristoffer, sådan som betjenten formåede at skramle med sit våben, men den bevæbnede vagt var et krav fra myndighederne. Der var nemlig udbredt krybskytteri i området. Kristoffer og hans følge fandt for eksempel 20-30 snarer og en ny-skudt bøffel, der var parteret og delvis skjult under grene.

Allerede på første dagen, blot 500 meter fra lejren, opdagede jægerne fire bøfler, heriblandt en flot tyr. Kristoffer tænkte for sig selv, at det havde været langt lettere, end han havde troet. Men bøflerne fik fært af dem på cirka 200 meters afstand, og de løb øjeblikkeligt. Tættere på kom Kristoffer ikke den dag.

Op klokken 04.45 næste morgen. I en udtørret flodseng fandt trekkerne spor af bøfler, cirka en halv time gamle. Over cirka tre kilometer fulgte mændene sporene, og på tæt hold opdagede Steve bøflerne. Der var en skudbar tyr imellem, men da Steve stillede skydestokken op, forsvandt bøflerne. Jægerne optog forfølgelsen over yderligere fire-fem kilometer, indtil bøflerne gik ind i tæt bush. På grund af risikoen opgav Steve jagten.

Efter en pause og en lille lur opdagede jægerne en stor flok bøfler på lang afstand. Ned på maven og kravle cirka 400 meter, men vinden svøbte, færtten drev mod bøflerne, og jægerne måtte opgive.

Op i bilen og mod nyt område, hvor

jægerne fandt en ny flok på godt en snes bøfler. Bilen blev parkeret en kilometer på den anden side, og jægerne pürschede tilbage gennem bushen. Bøflerne var der endnu, og vinden var god – men det viste sig, at der ikke var nogen acceptabel tyr imellem.

– Jeg begyndte at forstå, at så nemt blev det vist alligevel ikke, erkender Kristoffer.

Tredjedagen . Mændene kørte hele formiddagen uden at se vildt eller passere friske spor af bøfler. Midt på dagen, mellem klokken cirka 12 og 14, var al aktivitet aflyst. Der var så varmt, at ophold uden for skygge ikke var menneskeligt muligt.

Kristoffer havde forberedt sig hjemmefra ved at gå nogle lange ture, blandt andet tværs over Hanstholm Reservatet, som han bor lige op ad, og endnu længere ture på cirka 15 kilometer. Men det viste sig, at det ikke var nok.

– Jeg har aldrig prøvet noget, der var så hårdt! Havde jeg vidst det i forvejen, havde jeg trænet noget mere. Jeg var helt ødelagt, når vi kom hjem om aftenen, fortæller Kristoffer, som ellers er en stor og stærk fyr.

Efter middagspausen opdagede jægerne spor af fire-fem bøfler. De fandt bøflerne, heriblandt en god tyr. Steve begyndte at stille skydestokken op – hvorefter tyren travede væk. Jægerne optog forfølgelsen, og Steve mente at se en ny

chance for at komme til skud. Men igen gled tyren væk, og næste gang han stillede stokken op, kunne Kristoffer ikke få mulighed for at sætte en god kugle.

– Jeg ville ikke skyde, før jeg havde en 100 procent-chance, erklærer han.

– Første skud skulle bare være sikkert. Jeg havde i forvejen sagt til Steve, at hvis han begyndte at skyde for at hjælpe mig – ville jeg ikke betale én krone! Jeg har set flere film, hvor de professionelle jægere skyder løs på klienternes dyr, og den scene ville jeg ikke opleve. Jeg ville hellere løbe risikoen for at blive slået halvt ihjel!

Da jægerne rullede ind i lejren sidst på dagen, var Kristoffer så småt begyndte at tvivle på, om det ville lykkes ham at få sin bøffeltyr. Han havde bestemt ikke vadet i chancer.

Kort efter start på fjerdedagen fandt trekkerne spor efter en snes bøfler. Sporingen var succesfuld, men flokken trak hele tiden længere væk.

– Jeg ved ikke, om de havde opdaget os, men til sidst besluttede Steve, at vi skulle gå i en bue udenom, fortæller Kristoffer.

– Vi gik rask til, cirka fire kilometer, og gjorde os klar ved en lokalitet, hvor der var et vandhul lidt større end en kop. Bøflerne begyndte at dukke op, men ventetiden var hed, for solen hang lige over os på det tidspunkt. Blandt bøflerne var en ret stærk tyr med flot sving i hornene, men

Bo Jenner

– Rolig, Kris, sagde den professionelle jæger. – Vi lader den gå – jeg skal nok finde en god tyr til dig.

den var for ung til, at hornene var vokset sammen i en stærk „boss“, som det kaldes.

Steve må have kunnet mærke på sin gæst, at han efter fire dages uafbrudt jagt var mere end klar til at skyde.

– Rolig, Kris, sagde den professionelle jæger. – Vi lader den gå – jeg skal nok finde en god tyr til dig.

Kristoffer lyttede til rådet, og resten af dagen brugte de på at følge en lille flok bøfler, som de aldrig kom frem til.

– Da begyndte min skepsis nok at vokse, siger Kristoffer. – Helt ærligt, jeg var ved at blive mør, og ville gerne have haft den unge tyr. Men det var fint nok, at det ikke blev så nemt, som jeg havde troet den første morgen.

Der var ikke grin og halløj til aftenmaden den dag, og også starten på femtedagen var lidt mat og forløb uden megen snak. Men så kom de tre eminent sorte trekkere på sporet af cirka 10 bøfler. De kom så tæt på bøflerne, at de kunne studere dem i kikkerterne – og der var to gode tyre imellem.

Steve pegede den bedste tyr ud, efter at de var kravlet cirka 150 meter tættere på. Langsomt kom Steve og Kristoffer op at stå, og Steve slog skydestokken ud.

Kristoffer arbejder lidt med sig selv for at få pulsen under kontrol. Efter fem dage kunne han endelig lade trådkorset hvile

på bladet af sit ønskede mål, en gammel og fuldt udviklet afrikansk kafferbøffeltyr.

Den første kugle var blødnæset af hensyn til risikoen for de andre dyr ved gennemslag, mens magasinet indeholdt fuldkappet ammunition. Kristoffer fik korset i ro, strammede pegefingern på aftrækkeren og slap kuglen. Kuglen slog i tyren med en dump lyd, og dyret satte akavet i et tungt løb. Kristoffer repeterede øjeblikkeligt, men fik funktionsvanskeligheder med den riffel, han havde været nødt til at låne på grund af problemer med at indføre sit eget våben.

– Jeg havde understreget, at det eneste våben, jeg ikke ønskede at bruge, var en russisk CZ-riffel i kaliber 375. Og det var netop sådan en, jeg stod med! fortæller Kristoffer med en skæv grimasse.

Flokken løb, og den påskudte tyr ligeså. Endelig fik Kristoffer genladt, og mændene gik skyndsomt efter dyrene. Trekkerne sporede dem sikkert, og tyren var saktet agterud. Kristoffer skød, traf højt, og tyren væltede.

– Tillykke, sagde Steve, glad på sin klients vegne.

Så rejste tyren sig, satte i gang og forsvandt i tæt bush. Trekkerne fulgte sporet. Enhver kender historierne med anskudte bøfler, så situationen var nu højspændt. Moses opdagede tyren cirka 50 meter væk. Kun bringingen var fri, og Steve

gav besked på at skyde. I skuddet sank tyren til jorden, men holdt hals og hoved oppe. Kristoffer ladede magasinet med to patroner, og imod Steves anbefaling gik danskeren nu tættere på, cirka 25 meter, for at kunne lave et sikkert skud fra siden. Han skød begge skud på bladet af tyren, som stadig holdt hovedet oppe. En ny patron i kammeret, og på det sjette skud sank bøffeltirens hoved til jorden.

Steve kom op bag Kristoffer, og overraskede ham lidt ved at bede ham skyde et sidste skud på halsen af den cirka 900 kg tunge tyr for at være på den sikre side – hvilket kan have en livsforlængende virkning i forbindelse med bøffeljagt.

– Jeg har aldrig prøvet noget så spændende, fortæller Kristoffer, bænket ved sine forældres spisebord i Hanstholm. – Jeg vidste godt i forvejen, at bøfler kan være skudstærke, men det gjorde mig slet ikke noget at skulle affyre syv skud. For mig var det en klassisk situation, og jeg følte, jeg fortjente den bøffel efter fem dages hårdt arbejde.

Jens Jensen er glad og stolt over sin søns præstation: – Jeg har altid drømt om en tur til Afrika, og ved at lytte til Kristoffers fortælling er det lidt lige som om, jeg selv har været der. Så jeg lever fint på hans oplevelse!

Tyren bliver hovedmonteret i Danmark. Selve turen kostede Kristoffer cirka 75.000 kroner, inklusive en zebra og en bavian, han skød senere, og udgiften har ikke afskrækket ham. Han er så småt ved at planlægge en ny tur, og har overvejet bjørnejagt i Nordamerika.

– Men måske bliver det Afrika igen, indrømmer Kristoffer. – Der er noget specielt ved Afrika. At vågne om morgenen, hvor der er en særlig lyd. Alt levende „snakker“, og luften er så frisk. To gange om natten hørte vi løver brøle, og det kunne da være spændende med sådan en løvejagt. Steve havde ført en klient før mig til løve. Prisen er noget højere, cirka 1.200 dollars om dagen mod de 700, jeg gav for bøffeljagten, og så skal man betale for tre uger.

Den 19-årige nordjyde knokler igen med sit rengøringsjob, hvor han starter klokken fem hver morgen. Det er godt betalt, synes Kristoffer, og så får han råd til sin næste drøm, som ikke er en Toyota Corolla GTI med sænket undervogn, skorter og brede fælge – men måske en mankeløve i Zimbabwe. 🐦
steinar@post.tele.dk

Privatfoto Kristoffer Jensen

En stolt Kristoffer Jensen med sine drømmes mål – en stærk, sort kafferbøffeltyr.